

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK

JMÉNEM REPUBLIKY

Městský soud v Praze rozhodl v senátě složeném z předsedkyně JUDr. Ivanky Havlíkové a soudců Mgr. Gabriely Bašné a Mgr. Martina Kříže v právní věci **žalobce: Kraft Foods Global Brands LLC**, se sídlem Three Lakes Drive, Northfield 6693, USA, zast. JUDr. Davidem Štosem, advokátem se sídlem Praha 1, Národní 32, proti žalovanému: **Úřad průmyslového vlastnictví** se sídlem Praha 6, Antonína Čermáka 2a, za účasti **Ing. T. S. bytem P.**, zast. Václavem Müllerem, patentovým zástupcem se sídlem Praha 4, Filipova 2016, o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 14.09.2011, Zn. sp.: O-477983, č.j.: O - 477983/D038694/2011/UPV,

t a k t o :

I . Žaloba se zamítá

I I . Žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení.

III. Osoba zúčastněná na řízení nemá právo na náhradu nákladů řízení.

O d ů v o d n ě n í :

Žalobce se podanou žalobou domáhal přezkoumání v záhlaví uvedeného rozhodnutí žalovaného, kterým byl zamítnut jeho rozklad proti rozhodnutí Úřadu průmyslového vlastnictví (dále jen úřad) ze dne 23.05.2011 o zamítnutí jeho námitek podaných proti zápisu přihlášky slovní ochranné známky sp.zn.: O-477983 ve znění „ARIO“, jehož přihlašovatelkou byla osoba zúčastněná na řízení, do rejstříku ochranných známek, a prvoinstanční správní rozhodnutí potvrzeno.

V odůvodnění svého rozhodnutí žalovaný poukázal na ustanovení § 7 odst. 1 písm. a) zákona č. 441/2003Sb., o ochranných známkách (dále jen zákon o ochranných známkách nebo ZOZ). Důvodem zamítnutí námitek Úřadem byla skutečnost, že přihlašované OZ nebylo shledáno jako shodné či podobné namítaným národním ochranným známkám a ochranným známkám Společenství žalobce, obsahující slovní prvek „OREO“ (dále jen namítané OZ). Úřad, tak dospěl k závěru, že neexistuje pravděpodobnost jejich záměny na straně spotřebitelské veřejnosti i přes shodnost a podobnost srovnávaných výrobků ve třídě 30

mezinárodního třídění výrobků a služeb (dále jen třídník). Zápisem přihlašované OZ do rejstříku tudíž nedojde k zásahu do zákonem chráněných starších práv namítajícího. O rozkladu, v němž žalobce namítal obdobně jako v podané žalobě, žalovaný rozhodl žalobou napadeným rozhodnutím, kterým skutkovým a právním závěrům úřadu plně přisvědčil a vypořádal se s rozkladovými námitkami žalobce, kdy k vizuální stránce porovnávaných označení zdůraznil, že nejen začátek porovnávaných slovních prvků přednostně upoutá pozornost spotřebitele, neboť ve slovech sestávajících se ze čtyř písmen nelze zcela pominout jejich prostřední část, tvořenou výrazně odlišnými písmeny „I“ a „E“. K žalobcem tvrzené výslovnosti namítaných OZ „OREO“, konstatoval, že není v souladu s pravidly výslovnosti českého jazyka a nelze ji ani předpokládat z důvodů v rozhodnutí uvedených. K nepoužití rozsudku Evropského soudního dvora (dále jen ESD) číslo C-39/97 ve věci Canon Kabushiki Kaisha (dále jen věc Canon) uvedl, že předmětná označení jako celek nejsou shodná ani podobná, tudíž k tzv. kompenzačnímu principu vyjádřenému v rozsudku Canon nebylo možno přihlídnout. K namítanému parazitování přihlašované OZ na rozlišovací způsobilosti prioritně starších namítaných poukázal na to, že i přihlašovaná OZ je označením s výraznou rozlišovací způsobilostí, které ale nebylo shledáno podobným namítaným OZ ani do určité míry. Průměrný spotřebitel, byť jím mohou být i děti a mládež, proto dokáže odlišit výrobky namítajícího od výrobků přihlašovaných, přestože jde o zboží běžné spotřeby. Namítané OZ totiž plní své funkce v systému řádné hospodářské soutěže a zaručují identitu k původu jimi označených výrobků. K možné záměně z hlediska významového konstatoval, že v daném stupni odlišnosti označení je existence asociace vyloučena, protože základní podmínkou pro konstatování nebezpečí záměny je podobnost označení, která nebyla shledána. K poukazu na rozhodovací praxi v podobných věcech a odkazu na rozsudky Tribunálu a OHIM zdůraznil, že úřad vzal v úvahu všechny zásady, podle nichž měl správní orgán při posuzování shodnosti či podobnosti přihlašovaného OZ a namítaných OZ, jakož i při posuzování shodnosti či podobnosti výrobku nárokových, respektive zařazených ve třídě 30, tyto zásady uplatnil stejně tak, jako je aplikuje ve všech srovnatelných případech za účelem dosažení jednotné rozhodovací praxe. Existenci pravděpodobnosti záměny / asociace porovnávaných označení je vždy posuzována individuálně a především z toho hlediska, jak předmětná označení působí na průměrného spotřebitele. Poukaz žalobce na rozhodnutí žalovaného ve věci sp.zn. O - 342126 ve znění „ Prima BANÁN v čokoládě “ považoval za nepřipadný, neboť předmětné označení bylo posuzováno s prioritně starší OZ ve znění „ BANÁNY V ČOKOLÁDĚ “, což je zcela odlišný případ, neboť se nejednalo o porovnání fantazijních označení.

Žalobce namítal, že srovnávaná označení si nejsou vzájemně podobná, neboť se foneticky a vizuálně liší, z důvodu jejich fantazijnosti je z hlediska významového srovnávat nelze. Tvrdil, že se žalovaný nevypořádal s jeho argumentací staršími rozhodnutími OHIM a soudu I. stupně.

K vizuální podobnosti konkrétně tvrdil shodu ve struktuře slova a v písmenech. Žalovaný se však nevypořádal s jeho argumentací rozhodnutím OHIM ve věci č.: B 835 803 POPLOK vs. TOPLOCK (dále jen POPLOK vs. TOPLOCK) a nezdůvodnil, proč jsou ve věci žalobce aplikována jiná pravidla posouzení, než pravidla stabilní rozhodovací praxe. Rozhodnutí žalovaného je tak nepřezkoumatelné. Žalovaný u vizuální podobnosti nesprávně vyhodnotil skutkový stav věci, neboť nelze opomenout, že se jedná o krátká označení, která spotřebitel vnímá jako celky v plné jejich délce a kde nelze mluvit o tom, že určitá písmena mají dominantní postavení. Rovněž není zřejmé, proč by mělo mít právě první a třetí písmeno označení dominantní postavení, jak žalovaný dovozuje. Argumentace žalovaného je proto vnitřně rozporná a nelogická, když Úřad v prvostupňovém rozhodnutí sám uvedl, že tato krátká označení bude spotřebitel vnímat jako celky.

Žalobce nesouhlasil ani s posouzením žalovaného o fonetické nepodobnosti srovnávaných označení, jeho závěr považoval za jednostranný a neodpovídající skutečnosti, když pouhá možnost, že slovní prvek ARIO se může vyslovovat jako „arijo“ není pro jednoznačný závěr dostatečná, když nadto tento závěr neobsahuje další odůvodnění. Zpochybnil, že slovní prvek ARIO se bude vyslovovat jako ARIJO a tím se bude foneticky lišit od slovního prvku OREO. Tvrdil, že v českém jazyce platí, že i kombinace písmen „io“, se vyslovuje bez vložení písmena „j“, jak je to vidno například u slov „a priori“ nebo „audio“. Žalovaný se rovněž nevypořádal s argumentací žalobce ohledně možné výslovnosti slova OREO jako „orejo“, kdy může dojít ke spodobování, kde srovnávaná slova budou vyslovována jako „oreo“ a „ario“, nebo i jako „arijo“ a „orejo“ a budou tedy do jisté míry foneticky podobná. Tato skutečnost je důvodem pro aplikaci kompenzačního principu.

K posouzení významového hlediska měl žalobce za to, že absence konkrétního významu srovnávaných označení může naopak posílit jejich podobnost podepřenou jinými aspekty, neboť spotřebitel z významového hlediska nevnímá konkrétní význam označení a orientuje se pouze podle vizuálního a fonetického dojmu označení, která jsou velmi podobná a jejich účinek je tímto posílen. S argumentací žalobce v rozkladu se žalovaný nevypořádal ani se k ní nevyjádřil, respektive ji nevzal v potaz. Jeho rozhodnutí je tak nedostatečné a nepřezkoumatelné. Jedná se přitom o podstatnou otázku posouzení podobnosti posouzení, neboť významové hledisko je jedním z tří rozhodujících hledisek. Pokud se totiž konstatuje podobnost označení alespoň z jednoho hlediska, je na místě aplikovat kompenzační princip ve smyslu rozhodnutí soudu I. stupně ve věci SABEL C- 251/95 (dále jen věc SABEL), nebo ve věci Canon. K nedodržení předchozí rozhodovací praxe žalobce poukázal na rozsudek zdejšího soudu č.j. 8 Ca 377/2008-95 ve spojení s rozsudkem Nejvyššího správního soudu (dále jen NSS) č.j.: 4 As 18/2011-126, kde podle žalobce soudy shledaly fonetickou podobnost slovních označení KINGTAT a KITKAT z důvodu totožnosti jejich slabik a písmen a neznělosti dvojice písmen „N“ a „G“ v napadeném označení. Podobný přístup měl být aplikován i v projednávané věci. Zdůraznil, že soud v těchto rozhodnutích přihlédl ke skutečnosti, že majitel napadeného označení měl bezpočet možností zvolit si označení, které nebylo podobné starším známkám. Také ve věci žalobce není objektivní důvod proto, aby přihlašovatelka nutně musela vybrat označení, které se jeví variací ochranné známky OREO a u spotřebitele může vyvolávat podobný dojem.

Žalobce rovněž nesouhlasil s posouzením otázky průměrného spotřebitele daného druhu výrobku, tedy zejména sušenek a keksů. Zdůraznil, že definice průměrného spotřebitele je otázka, která závisí pouze na druhu výrobku a nikoliv na jiných okolnostech případu, pročez měl žalovaný rozhodovat v souladu se svou předchozí rozhodovací praxí nebo změnu svého názoru odůvodnit. K obdobnému rozkladovému důvodu žalobce s poukazem na rozhodnutí ve věci O-32426 se žalovaný vyjádřil pouze odkazem na jinou judikaturu s tím, že průměrným spotřebitelem daných výrobků je široká laická veřejnost. Jeho rozhodnutí je tak nedostatečně odůvodněné a nepřezkoumatelné. K tomu žalobce poukázal na rozsudek NSS č.j.: 4 As 18/2011-126 s tím, že je nepochybné, že děti a mládež patří jako průměrní spotřebitelé k nejméně pozorným spotřebitelům, kteří si dvě i vzdáleně podobná označení snadno zamění, respektive asociují.

Žalobce konečně nesouhlasil s posouzením jeho rozkladové námitky, v níž tvrdil, že namítané označení má vysokou rozlišovací způsobilost a napadené označení na této rozlišovací způsobilosti tak může parazitovat a nemůže plnit základní funkce OZ, a to funkci identifikační, garanční a komunikační. Podle žalobce je argumentace žalovaného nedostatečná a žalovaný se nevypořádal s veškerými namítanými skutečnostmi. Bez bližšího odůvodnění žalovaný přešel od tvrzení o vyšší rozlišovací způsobilosti namítaného označení v

prvostupňovém rozhodnutí k tvrzení o výrazné rozlišovací způsobilosti žalovaného rozhodnutí, přičemž jeho závěr o výrazné rozlišovací způsobilosti není nijak zdůvodněný a rozhodnutí je tak v této části nepřezkoumatelné a vnitřně rozporné. Podle žalobce žalovaný nezohlednil vysokou rozlišovací způsobilost namítaného označení a její vliv na zápisnou způsobilost napadené OZ. Žalované rozhodnutí tak nezohledňuje zjištěný skutkový stav věci, z důvodu absence odůvodnění je nedostatečně odůvodněné a tedy nepřezkoumatelné.

Žalobce žádal, aby soud žalobou napadené rozhodnutí zrušil a věc vrátil žalovanému k dalšímu řízení.

V písemném vyjádření k žalobě žalovaný uváděl obdobně jako v odůvodnění svého rozhodnutí.

K námitce nevypořádání se s nálezy ESD a OHIM ve věcech, kde tyto orgány shledaly podobnost jiných označení, konstatoval, že rozhodnutí jichž se žalobce dovolává nemají z povahy věci význam pro rozhodování u Úřadu průmyslového vlastnictví ČR, neboť se týkají rozhodování institucí Evropské unie, byla vydána na základě jiného právního předpisu, přičemž systémy národních ochranných známek a ochranných známek Společenství jsou systémy autonomní, jejichž prolnutí lze hledat spíše v akademické oblasti. Žalované rozhodnutí se naopak opírá o relevantní judikaturu ESD, která byla vydána k výkladu směrnice, tj. předpisu, jež má účinky pro ČR jako členský stát EU. Tvrzení, že se žalovaný s uváděnými rozhodnutími nikterak nevypořádal je nepravdivé z důvodů uvedených v odůvodnění žalobou napadeného rozhodnutí.

Žalovaný dále poukázal na ustálenou judikaturu ESD s tím, že zjištění zaměnitelnosti dvou OZ je otázkou skutkovou, vlastní posouzení zaměnitelnosti je věcí volného hodnocení důkazů správním orgánem. Z napadeného rozhodnutí je zřejmé, že se žalovaný všemi hledisky zabýval, avšak z důvodu fantazijnosti obou prvků nebylo provedeno srovnání z hlediska sémantického, kdy pro průměrného českého spotřebitele tato slova zjevný význam nemají. Úvaha, podle níž by nemožnost porovnávání označení z jednoho hlediska měla zvyšovat pravděpodobnost jejich zaměnitelnosti s ostatních hledisek, je spekulací, nemající oporu v právním předpisu. Kompenzační princip nelze aplikovat pro hledání podobnosti označení z jednotlivých hledisek.

K tvrzení o fonetické podobnosti žalovaný zdůraznil, že žalobcem namítaná výslovnost porovnávání označení je mimo prostor české výslovnosti. Dovožovat fonetickou podobnost s odkazem na možnou nesprávnou výslovnost sprežky „eo” je spekulativní a nekorektní.

K poukazu žalobce na povinnost správního orgánu respektovat vlastní rozhodnutí v analogických věcech, kdy argumentoval rozhodnutími Městského soudu v Praze a NSS ve věci KINGTAT vs KITKAT, žalovaný uvedl, že se konstantní judikatura odvíjí od skutečnosti, že zápisná nezpůsobilost přihlašovaného označení není dána jakoukoliv podobností s registrovanou OZ, ale toliko podobností závadnou, tj. podobností, jež vyvolává pravděpodobnost záměny ohledně původu výrobků či služeb. Nepříčí se principům známkoprávní ochrany samo o sobě, dospěje-li správní orgán k závěru o různém stupni rozlišovací způsobilosti OZ; rozlišovací způsobilost OZ nelze paušálně považovat za identickou.

K tvrzení žalobce, že žalovaný nerespektoval svá předchozí rozhodnutí ve věci O – 324126 týkající se stanovení okruhu průměrných spotřebitelů výrobků jakými jsou sušenky, keksy apod. žalovaný konstatoval, že žalobce v rozhodnutí o rozkladu poučil, že jím označené číslo věci, které se žalobce v rozkladu dovolává, Úřad nevydal a dále, že rozhodnutí, kterého se snad dovolává, ale které má jiné číslo a týká se stanovení okruhu spotřebitelů sušenek či keksů nelze na projednávaný případ aplikovat, neboť v rozhodnutí předsedy úřadu ve věci

přihlášky kombinované OZ sp.zn.: O-342126 ve znění „Prima BANÁN v čokoládě“ bylo toto označení posuzováno s prioritně starší slovní ochrannou známkou číslo 182 461 ve znění „BANÁNY V ČOKOLÁDĚ“, což je zcela odlišný případ, neboť se nejednalo o porovnání fantazijních označení. Tehdejší rozhodnutí pak mohlo vycházet z toho, že průměrný spotřebitel, byť se jedná o dítě nebo mladistvého, si označení „Prima BANÁN v čokoládě“ může zaměnit s označením „BANÁNY V ČOKOLÁDĚ“, toto nebezpečí při fantazijních označeních OREO a ARIIO nehrozí ani u dětí a mladistvých.

K nesouhlasu žalobce stran rozlišovací způsobilosti porovnávaných označení a tvrzení o nedostatečné odůvodněnosti a nepřezkoumatelnosti žalobou napadeného rozhodnutí žalovaný poukázal na ustanovení § 26 ZOZ s tím, že nezpochybnil rozlišovací způsobilost namítaných známek, pouze konstatoval, že napadené označení do práv vlastníka starších ochranných známek nezasahuje, neboť z důvodu jejich odlišnosti nedochází k rozmělnění známky namítajícího/žalobce. K tomu poukázal na svou konkrétní argumentaci v žalobou napadeném rozhodnutí s tím, že žalobce nenapadá výrok správního rozhodnutí, ale víceméně kvalitu odůvodnění výroku a žalovanému není zřejmé, jaké odůvodnění by subjektivně pokládal žalobce za vhodnější. Žalovaný nesouhlasil s tím, že by jeho rozhodnutí nebylo logické, úplné, neodůvodněné, nepřezkoumatelné a vnitřně rozporné.

Žalovaný žádal, aby soud žalobu zamítl.

Při ústní jednání účastníci setrvali na svých stanoviscích. Soud neprovedl důkazy, neboť žádný z účastníků jejich provedení nenavrhoval. Osoba zúčastněná na řízení uváděla obdobně jako žalovaný.

Soud přezkoumal žalobou napadené rozhodnutí, jakož i řízení, které předcházelo jeho vydání, v rozsahu žalobou tvrzených bodů nezákonnosti, kterými je vázán, podle skutkového a právního stavu ke dni vydání žalobou napadeného rozhodnutí, a dospěl k závěru, že žaloba není důvodná.

Soud při přezkumu zákonnosti žalobou napadeného rozhodnutí postupoval v souladu se závěry rozšířeného senátu NSS ve věci č.j.: 8 As 37/2011-154 tak, že závěry správního orgánu o otázce zaměnitelnosti OZ podle § 7 odst. 1 písm. a) ZOZ přezkoumal v rámci námitek uplatněných v žalobě v plném rozsahu.

Při posouzení soud vyšel z následující právní úpravy:

Podle ustanovení § 7 odst.1, písm. a) ZOZ v rozhodném znění přihlašované označení se nezapíše do rejstříku na základě námitek proti zápisu ochranné známky do rejstříku podaných u Úřadu (dále jen "námitky") vlastníkem starší ochranné známky, pokud z důvodu shodnosti či podobnosti se starší ochrannou známkou a shodnosti nebo podobnosti výrobků či služeb, na něž se přihlašované označení a ochranná známka vztahují, existuje pravděpodobnost záměny na straně veřejnosti; za pravděpodobnost záměny se považuje i pravděpodobnost asociace se starší ochrannou známkou.

Podle ustanovení § 26 odst. 4 téhož zákona zjistí-li Úřad, že přihlašovaná ochranná známka nezasahuje do zákonem chráněných starších práv třetích osob uvedených v § 7, námitky zamítne.

Podle ustanovení § 45 odst. 1 téhož zákona nestanoví-li tento zákon jinak, platí pro řízení o ochranných známkách správní řád, s výjimkou ustanovení o ověřování plných mocí

pro neurčitý počet řízení, o ověřování úředních razítek a podpisů na veřejných listinách vydaných orgány cizích států, o přerušení řízení, o lhůtách pro vydání rozhodnutí, o ochraně proti nečinnosti, dále z ustanovení o zvláštnostech řízení o rozkladu ustanovení o složení rozkladové komise a o možném způsobu ukončení řízení o rozkladu a ustanovení o zákazu změny napadeného rozhodnutí z důvodu ztráty možnosti odvolat se.

Podle ust. § 2 odst. 4 správního řádu v rozhodném znění správní orgán dbá, aby přijaté řešení bylo v souladu s veřejným zájmem a aby odpovídalo okolnostem daného případu, jakož i na to, aby při rozhodování skutkově shodných nebo podobných případů nevznikaly nedůvodné rozdíly.

Podle ustanovení § 68 odst. 3 téhož zákona v odůvodnění se uvedou důvody výroku nebo výroků rozhodnutí, podklady pro jeho vydání, úvahy, kterými se správní orgán řídil při jejich hodnocení a při výkladu právních předpisů, a informace o tom, jak se správní orgán vypořádal s návrhy a námitkami účastníků a s jejich vyjádřením k podkladům rozhodnutí.

Podstatou sporu je posouzení, zda jsou závěry žalovaného a úřadu o nepodobnosti porovnávaných označení ve smyslu § 7 odst. 1 písm. a) zákona o ochranných známkách přezkoumatelné a nejsou vnitřně rozporné, a zda důvody, které žalovaný v odůvodnění svého rozhodnutí uvedl, jsou opodstatněné pro závěr o zamítnutí námitek žalobce ve smyslu § 26 odst. 4 zákona o ochranných známkách.

Podle shora citovaného ustanovení § 68 odst. 3 správního řádu ve spojení s § 45 odst. 1 zákona o ochranných známkách, který jeho použití v tomto rozsahu nevylučuje, správní orgán v odůvodnění rozhodnutí uvede důvody výroku nebo výroků rozhodnutí, podklady pro jeho vydání, úvahy kterými se řídil při jejich hodnocení a při výkladu právních předpisů, a informaci o tom, jak se vypořádal s návrhy a námitkami účastníků a s jejich vyjádřením k podkladům rozhodnutí.

Podle stanoviska soudu žalovaný těmito nároky na žalobou napadené rozhodnutí plně dostal. Je tomu tak proto, že z odůvodnění jeho rozhodnutí je zřejmé, že žalovaný ve shodě s úřadem vyšel z obsahu spisového materiálu, prvotně z přihlášky napadené OZ jako slovního označení sp.zn.: O – 477 983 „ARIO” s datem práva přednosti ode dne 08.07.2010 a zveřejněním dne 01.09.2010 pro seznam výrobků ve třídách 5, 29, 30, 31, 32, a námitek žalobce, který nesouhlasil se zápisem přihlašovaného označení z důvodu starší ochranné známky ve smyslu § 7 odst. 1 písm. a) zákona o ochranných známkách, a sice slovní OZ číslo: 291 564 ve znění „OREO”, zapsané dne 24.07.2007, s datem práva přednosti ode dne 05.10.2005 pro výrobky ve třídě 30, namítané barevné kombinované OZ číslo: 314 465, zapsané dne 22.09.2010, s datem práva přednosti ode dne 30.04.2010 pro výrobky ve třídě 30, namítané barevné slovní grafické OZ číslo: 314 351, zapsané dne 15.09.2010, s datem práva přednosti ode dne 11.05.2010 pro výrobky ve třídě 30, namítané slovní OZ číslo 314 352 ve znění „ONLY OREO“, zapsané dne 15.09.2010, s datem práva přednosti ode dne 12.05.2010 pro výrobky ve třídě 30, namítané kombinované OZ číslo: 314 586, zapsané dne 29.09.2010, s datem práva přednosti ode dne 13.05.2010 pro výrobky ve třídě 30, namítané slovní OZ Společenství číslo: 129 577 ve znění „OREO“, s datem práva přednosti pro území ČR ode dne 01.05.2004, OHIM (Úřadem pro harmonizaci ve vnitřním trhu) zapsána dne 29.03.2005 pro výrobky ve třídě 30, namítané slovní grafické OZ Společenství číslo: 679 860 „OREO“, s datem práva přednosti pro území ČR ode dne 01.05.2004, zapsané OHIM dne 11.04.2005 pro výrobky ve třídě 30, namítané barevné kombinované OZ Společenství číslo: 753 079, s datem práva přednosti pro území ČR ode dne 01.05.2004, zapsané OHIM dne 11.04.2005 pro výrobky ve třídě 29,30, namítané prostorové OZ Společenství číslo: 856 61

76, s datem práva přednosti pro území ČR ode dne 22.09.2009, zapsané OHIM dne 22.02.2010 pro výrobky ve třídě 30, namítané barevné kombinované OZ Společenství číslo 864 06 58, s datem práva přednosti pro území ČR ode dne 26.10.2009, zapsané OHIM dne 10.05.2010 pro seznam výrobků ve třídě 30, namítané barevné kombinované OZ Společenství číslo: 874 72 89, s datem práva přednosti pro území ČR ode dne 10.12.2009, zapsané OHIM dne 02.06.2010 pro seznam výrobků ve třídě 30, namítané barevné kombinované OZ společenství číslo 874 73 47, s datem práva přednosti pro území ČR ode dne 10.12.2009, zapsané OHIM dne 02.06.2010 pro výrobky ve třídě 30 a slovní OZ Společenství číslo: 891 89 48 ve znění „, ONLY OREO “, s datem práva přednosti pro území ČR ode dne 01.03.2010, zapsané OHIM dne 24.08.2010 pro výrobky ve třídě 30. Podle žalovaného tak namítané OZ představují vzhledem k napadené OZ prioritně starší OZ ve smyslu § 3 zákona o ochranných známkách. Vzhledem k tomu, že žalobce v rozkladu nenamítal posouzení shodnosti či podobnosti námitkami dotčených výrobků nárokovanych ve třídě 30 s výrobky, jež chrání v téže třídě namítané OZ, žalovaný ve smyslu § 89 odst. 2 správního řádu rozhodnutí úřadu v tomto směru nepřezkoumával a odkázal na závěry v něm uvedené, neboť se s nimi plně ztotožnil a pro úplnost dodal, že úřad shledal všechny výrobky ve výše uvedené třídě shodnými a podobnými s výrobky chráněnými v téže třídě namítanými OZ žalobce.

Dále se žalovaný na podkladu spisového materiálu zabýval posouzením shodnosti či podobnosti porovnávaných označení ve smyslu § 7 odst. 1 písm. a) zákona o ochranných známkách, kdy uvedl obecné předpoklady takového posouzení a vymezil pojem „průměrného spotřebitele“. K tomu připomenul rozsudek ESD ve věci C-210/96 Gut Springenheide and Tusky s tím, že se jedná o výrobky pro každodenní spotřebu a lze předpokládat, že průměrným spotřebitelem bude široká laická veřejnost. Při vlastním posouzení shodnosti či podobnosti porovnávaných OZ žalovaný vyšel z charakteristik přihlašované a namítaných OZ a zabýval se srovnáním *vizuálním*, kdy nezpochybnil zásadu, na kterou upozornil žalobce, a sice že přezkum podobnosti OZ musí zohlednit celkový dojem, kterým tyto ochranné známky působí tak, jak bylo pojednáno v rozsudku ESD C – 251/95 ve věci SABEL BV. K tomu žalovaný podotkl, že vzhledem k dominantnímu postavení odlišných písmen v porovnávaných označeních lze tuto skutečnost považovat za dostatečnou k tomu, aby byla vyloučena vizuální podobnost mezi přihlašovaným OZ a namítanými OZ žalobce. Žalovaný se rovněž vyjádřil k posouzení *z fonetického* hlediska, kdy uvedl argumenty, pro které shodnost či podobnost porovnávaných označení neshledal. K *sémantickému* hledisku konstatoval, že přihlašované označení i namítané OZ jsou fantazijní, nepředstavující žádný konkrétní význam, proto není hodnocení sémantického hlediska pro posouzení podobnosti dotčených označení relevantní, neboť se nejedná o slova vyskytující se v české slovní zásobě a je velmi málo pravděpodobné, že průměrný spotřebitel bez důkladnější znalosti španělštiny bude vnímat výraz ARIIO jako španělské slovo s českým významem „árijský“, „árijec“ a ve slovu OREO bude spatřovat jeho spojitost se slovem vánek, větřík.

S ohledem na tyto skutečnosti dospěl žalovaný v souladu s úřadem též k závěru, že předmětná označení nejsou shodná ani podobná ani z hlediska jejich celkového dojmu a spotřebitelská veřejnost je nezamění ani v případě jejich užití pro shodné či podobné výrobky.

Dále žalovaný vyloučil pravděpodobnost záměny nebo asociace napadeného OZ s namítanými OZ ve smyslu § 7 odst. 1 písm. a) zákona o ochranných známkách, neboť byť je napadené OZ přihlášeno pro shodné nebo podobné výrobky ve třídě 30, není současně splněna podmínka shodnosti nebo podobnosti přihlašovaného OZ s namítanými OZ a vzhledem k tomu, že obě podmínky musí platit současně, přisvědčil úřadu v jeho právním závěru s tím, že zápisem přihlašovaného OZ do rejstříku OZ nedojde k zásahu do zákonem chráněných starších práv namítajícího.

S poukazem na rozbor a odůvodnění žalovaného rozhodnutí, které učinil při posouzení shodnosti či podobnosti porovnávaných OZ, se pak žalovaný vyjádřil k nesouhlasu žalobce

v rozkladu s posouzením úřadu po vizuální a fonetické stránce, v tomto posouzení pak konkrétně argumentoval a soud pro stručnost na jeho důvody odkazuje.

K tvrzení žalobce, že by shoda či podobnost u výrobků mohla kompenzovat podobnost těchto označení či by měla být důvodem pro dovození jejich podobnosti na základě dvou shodných písmen (byť stejně řazených) ze čtyř, žalovaný dospěl ke shodnému závěru jako úřad, že předmětná označení jako celek nejsou shodná ani podobná, tudíž k tzv. kompenzačnímu principu ve smyslu rozsudku ESD ve věci Canon nebylo možno přihlídnout. Žalovaný neshledal procesní vadu v tom, že úřad nejprve dovodil nepodobnost označení a teprve následně konstatoval absenci nebezpečí záměny.

Žalovaný se vyjádřil i k poukazu žalobce na údajné parazitování přihlašované OZ na rozlišovací způsobilosti prioritně starších namítaných OZ žalobce a konstatoval, že i přihlašované označení je označení s výraznou rozlišovací způsobilostí, přičemž nebylo shledáno podobným namítaným OZ ani do určité míry. Namítané OZ tudíž plní své funkce v systému řádné hospodářské soutěže a zaručují identitu původu jimi označených výrobků. Žalovaný uvedl, že průměrný spotřebitel, byť jim mohou být i děti a mládež, dokáže odlišit výrobky namítajícího od výrobků, pro něž je zapsána přihlašovaná OZ, přestože jde o zboží běžné spotřeby a nebude tudíž předpokládat, že se jedná o výrobky různým způsobem, například ekonomicky, propojených subjektů. K tomu žalovaný poukázal na rozhodnutí ESD ve věci SABEL BV s tím, že v daném stupni odlišnosti označení je existence asociace vyloučena, protože základní podmínkou pro konstatování nebezpečí záměny je podobnost označení, která v projednávané věci nebyla shledána.

K další rozkladové námitce žalobce, že závěry úřadu jsou v rozporu s rozhodovací praxí ESD a OHIM a k poukazu na rozhodnutí žalovaného ve věci přihlášky kombinované OZ sp.zn. O -342 126 ve znění „Prima BANÁN v čokoládě“ žalovaný výslovně uvedl, že úřad vzal v úvahu všechny zásady, podle nichž by měl jako správní orgán postupovat při posuzování shodnosti či podobnosti přihlašovaného OZ a namítaných OZ, jakož i při posuzování shodnosti či podobnosti výrobků nárokových, respektive zařazených ve třídě 30 třídíku. Tyto zásady v daném případě uplatnil stejně, jako je aplikuje ve všech srovnatelných případech za účelem dosažení jednotné rozhodovací praxe. Zdůraznil, že přestože úřad při posuzování existence pravděpodobnosti záměny/asociace označení vychází ze své ustálené praxe, je nutno uvést, že možnost záměny/asociace porovnávaných označení je vždy posuzována individuálně a především z toho hlediska, jak předmětná označení působí na průměrného spotřebitele. Ve věci „Prima BANÁN v čokoládě“ x „BANÁNY V ČOKOLÁDĚ“ se jednalo o odlišný případ, neboť se nejednalo o porovnání fantazijních označení. Nedošlo tak k porušení zásady jednotnosti rozhodování ve skutkově shodných nebo podobných případech. K tomu zdůraznil, že je však třeba brát v úvahu konkrétní okolnosti případu, jak vyplývá i z rozhodnutí ESD ve věci WORDLINK č.j. T- 325/04.

Z uvedeného je zřejmé, že žalovaný konkrétně reagoval na námitky žalobce uvedené v jeho rozkladu (podání ze dne 24.06.2011, ve znění doplnění ze dne 22.07.2011). Z odůvodnění jeho rozhodnutí je nadevší pochybnost patrná jakými úvahami se při hodnocení podkladů pro vydání rozhodnutí a při výkladu právních předpisů řídil a jaké důvody jej k vydání žalobou napadeného rozhodnutí vedly. Výslovně se zabýval závěry rozsudku ESD ve věci SABEL BV i ve věci Canon, na něž žalobce v rozkladu poukazoval (zohlednění celkového dojmu OZ na průměrného spotřebitele a otázkou posouzení asociace, důvody pro které nelze použít kompenzační princip, jak učinil ESD ve věci Canon, i rozhodnutím úřadu ve věci O – 342 126 (v rozkladu žalobcem nesprávně označené jako O – 324 126) s tím, že odkaz je nepřipadný, neboť předmětné označení bylo posuzováno u nefantazijních označení. Pokud se žalovaný dále konkrétně nevyjádřil k ostatním poukazům žalobce na rozhodnutí NSS ve věci 1 As 80/2010 a některá další rozhodnutí OHIM a ESD soud k tomu uvádí, že

stanovisko žalovaného k posouzení shodnosti či podobnosti srovnávaných OZ je v odůvodnění žalobou napadeného rozhodnutí jednoznačně vyjádřeno a pokud žalovaný výslovně neuvedl důvody, pro které žalobcem namítané judikáty OHIM, ESD a NSS nepoužil a vyjádřil se pouze k některým žalobcem označeným judikatorním rozhodnutím, není postup žalovaného tak hrubou procesní vadou, která by způsobila nezákonnost rozhodnutí o věci samé, neboť samotné posouzení naplnění ustanovení § 7 odst. 1 písm. a) zákona o ochranných známkách bylo žalovaným učiněno v souladu se zákonem, jak bude uvedeno níže.

Porušení ustanovení § 68 odst. 3 správního řádu ve spojení s § 45 odst. 1 zákona o ochranných známkách a § 2 odst. 4 správního řádu, podle kterého má správní orgán dbát, aby přijaté řešení bylo v souladu s veřejným zájmem a odpovídalo okolnostem daného případu, jakož i na to, aby při rozhodování skutkově shodných nebo podobných případů nevznikly nedůvodné rozdíly, proto soud neshledal. Žalobcem namítaná procesní vada v nevypořádání se s veškerou judikaturou, kterou žalobce pro podporu svého stanoviska v rozkladu označil, je pochybením žalovaného, kterého by se měl do budoucna vyvarovat. Z hlediska celkové koncepce žalobou napadeného rozhodnutí, nosných důvodů, které žalovaného vedly k zamítnutí rozkladu žalobce, argumentace žalovaného relevantní judikaturou rozhodovací praxe ESD a OHIM, jakož i s ohledem na skutečnost, že se žalovaný vůči některým žalobcem v rozkladu namítaným judikátům vymezil poukazem na nosná rozhodnutí ESD a OHIM, které závěry žalovaného jednoznačně podporují, soud proto nepřistoupil ke zrušení žalobou napadeného rozhodnutí, neboť takový postup by byl formální, když v nově vydaném rozhodnutí by žalovaný pouze výslovně doplnil své stanovisko, z jakého důvodu považoval veškerou žalobcem uváděnou judikaturu za nerelevantní.

Ve věci samé soud zcela přisvědčil skutkovým zjištěním a právnímu posouzení žalovaného, který námitky žalobce proti přihlašovanému označení podle § 26 odst. 4 zákona o ochranných známkách zamítl, neboť podmínky pro nezapsání přihlašovaného označení podle § 7 odst. 1 písm. a) citovaného zákona neshledal.

Mezi účastníky není sporu o posouzení shodnosti či podobnosti dotčených výrobků ve třídě 30, soud se proto zaměřil na posouzení shodnosti či podobnosti srovnávaných označení. Přitom stejně jako žalovaný a úřad dospěl k závěru, že porovnáváná označení přihlašované slovní OZ a namítaných slovních, barevných kombinovaných, barevných slovních, grafických národních ochranných známek žalobce a kombinovaných, slovních, slovních grafických, barevných kombinovaných, prostorových ochranných známek Společenství žalobce nejsou shodná či podobná ve smyslu § 7 odst. 1 písm. a) zákona o ochranných známkách. Soud ve shodě se žalovaným uvádí, že označení je pokládáno za schopné vyvolat pravděpodobnost záměny, jestliže je natolik podobné OZ z dřívějším právem přednosti užívaným pro označování shodných či podobných výrobků, že spotřebitel může být uváděn v omyl, pokud jde o jejich původ. Za průměrného spotřebitele je přitom třeba považovat současného nebo potenciálního spotřebitele daného druhu zboží, pro které se OZ užívá, nebo osoby zapojené do distribuční sítě daného druhu zboží, případně obchodní kruhy, které se daným druhem zboží zabývají a pro které se přihlašovaná OZ užívá. Pravděpodobnost záměny se podle ustálené judikatury ÚPV a správních soudů, jakož i judikatury ESD a OHIM posuzuje z hlediska shodnosti či podobnosti fonetické, vizuální, sémantické, ale zejména z hlediska celkového dojmu. Podle ustanovení § 7 odst. 1 písm. a) věta poslední za středníkem se za pravděpodobnost záměny považuje i pravděpodobnost asociace se starší ochrannou známkou. Soud předně v této souvislosti souhlasí s posouzením žalovaného a úřadu při vymezení průměrného spotřebitele, kterým je podle rozsudku ESD C- 210/96 ve věci Gut Springenheide and Tasky průměrně informovaný, pozorný a rozumný spotřebitel, přičemž nelze odhlédnout od skutečnosti, že dotčenými výrobky ve třídě 30 třídníku jsou výrobky pro každodenní spotřebu a lze tak očekávat, že průměrným spotřebitelem bude široká laická veřejnost. Pokud

žalobce zdůrazňoval, že se bude jednat zejména o sušenky a keksy a odkazoval na rozhodovací praxi žalovaného ve věci O – 320 426 (správně má být uvedeno sp.zn. O – 342 126) je třeba k tomu uvést, že toto rozhodnutí žalovaného na projednávanou věc nedopadá, neboť se jednalo o věc přihlášky kombinované OZ ve znění „ Prima BANÁN v čokoládě “ jež bylo posuzováno ve vztahu k prioritně starší slovní OZ ve znění „ BANÁNY V ČOKOLÁDĚ “ a nejednalo se tedy o porovnání fantazijních označení, jak je tomu v nyní projednávané věci. Proto mohlo namítané rozhodnutí žalovaného sp.zn. O – 342 126 vycházet z toho, že průměrný spotřebitel, i kdyby jím bylo dítě nebo mladistvý, může zaměnit označení Prima BANÁN v čokoládě za BANÁNY V ČOKOLÁDĚ. Při fantazijních označeních ARIIO a OREO taková záměna ani u dětí a mladistvých nepřipadá v úvahu. Žalovaný tak nebyl povinen aplikovat stejné principy rozhodování, které vytvořil, neboť se jedná o rozhodnutí za jiného skutkového stavu.

Ze stejného důvodu neobstojí žalobcům poukaz na rozsudek Nejvyššího správního soudu č.j. 4 As 18/2011-126 a jeho citaci ze Slovníku veřejného práva československého, Brno 1948, který se zabýval pozorností průměrných spotřebitelů- dětí a mládeže, a nikoliv široké veřejnosti. Ze zjištěného skutkového stavu totiž nelze vejít na tvrzení žalobce, že jsou v projednávané věci průměrnými spotřebiteli sušenek a keksů pouze děti a mládež, jejichž míra pozornosti je oproti dospělým spotřebitelům nižší.

Srovnávaná označení si nejsou shodná či podobná z vizuálního ani fonetického hlediska. Také soud má za to, že se jedná v obou případech o označení krátká a již jen z tohoto důvodu pro průměrného spotřebitele dostatečně rozlišitelná. U krátkých označení spotřebitel vnímá jejich rozdíly, ať již v pořadí písmen, shodě nebo rozdílnosti jednotlivých písmen, v jejich výslovnosti. Patrná je rovněž odlišnost počátečního písmene „A“ u přihlašované OZ ARIIO proti počátečnímu písmenu „O“ v namítaných OZ OREO žalobce. Odlišná jsou i písmena, respektive samohlásky, na třetí pozici porovnávaných označení, tj. písmeno „I“ u přihlašované OZ a písmeno „E“ u namítaných OZ. Z vizuálního hlediska je dále významná různost tvarů těchto písmen a jejich proporce, mající zásadní vliv na jejich čitelnost a distinktivnost při vnímání srovnávaných OZ jako celku. Soud rovněž přisvědčuje stanovisku žalovaného, že i záměna jediného písmene dokáže změnit slovní prvek po stránce vizuální i fonetické a slovní prvek tak může získat i jiný význam. Ze stejných důvodů soud nepřiložil větší význam shodným písmenům srovnávaných označení, a to souhlásce „R“ a samohlásce „O“. Kombinaci písmen ARIIO a OREO soud nevnímá za natolik podobnou, aby založila vzájemnou vizuální podobnost porovnávaných označení. Nelze přehlédnout, že na srovnávaná označení je třeba nahlížet z hlediska celkového dojmu, kterým na průměrného spotřebitele působí, jak ostatně judikoval ESD ve věci C – 251-95 SABEL BV, kdy spotřebitel nezkoumá detaily ochranné známky, ale soustředí se na její celek. Průměrný spotřebitel tak bude vnímat srovnávaná označení jako celek, zároveň ale nepomine výrazné / dominantní postavení počátečních písmen „A“, respektive „O“. Uvedené odlišnosti porovnávaných OZ jsou natolik patrné, že je spotřebitel při běžném setkání postrehne, jedná se o dominantní prvky a vzhledem k tomu, že pravděpodobnost záměn musí být posuzována globálně s přihlédnutím ke všem faktorům relevantním pro okolnosti případu (rozsudek ESD ve věci SABEL BV) soud stejně jako žalovaný a úřad vizuální podobnost neshledal.

Ke stejnému závěru soud dospěl i při posouzení *fonetického* hlediska. Při výslovnosti porovnávaných označení bude totiž napadená OZ nejspíše vyslovována OREO, naproti tomu namítaná OZ nejpravděpodobněji ARIJO / ÁRIJO, respektive ARIIO / ÁRIIO. Byť se v obou označeních shodují hlásky „R“ a „O“, budou jako celek na průměrného spotřebitele působit odlišně, neboť hlásky na prvních a třetích místech se tvoří v ústech jinak. Soud se shoduje se žalovaným i náhledu na porovnávaná označení při jejich rozdělení na slabiky. Přihlašovaná OZ se skládá ze tří slabik „a/á“, „ri“, „jo/o“, namítané OZ ze slabik „o“, „re“, „o“ a shodují se tak pouze v poslední slabice „o“, to vše za předpokladu, že bude přihlašovaná OZ

vyslovována „ario“, když přirozenější je výslovnost „jo“. Soud nepřisvědčil žalobci v jeho tvrzení, že se přihlašované označení bude číst podobně jako slova „a priori“ nebo „audio“, která se podle stanoviska žalobce vyslovují „io“ bez vložení písmene „j“. Stanovisko žalovaného soud považuje za stručné, logické a výstižné pro úplnost na něj v podrobnostech odkazuje. Současně soud zdůrazňuje, že v posouzení žalovaného neshledal nedostatky, které by způsobovaly nepřezkoumatelnost jeho závěru, ze kterého je zřejmý postoj k rozkladovým tvrzením žalobce o možné výslovnosti slova OREO jako „orejo“ a možném spodobování OREO a ARIO. Soud proto ve shodě s úřadem i žalovaným dospěl k závěru o nepodobnosti srovnávaných označení i z hlediska fonetického.

Posouzení *významového* hlediska soud s ohledem na fantazijnost obou označení považuje za nadbytečné. Pro argumentaci žalobce, že absence konkrétního významu označení může naopak posílit jejich podobnost podpořenou jinými aspekty, soud neshledal oporu v právní úpravě ani jinak. Soud tak nemohl vejít na stanovisko žalobce, že průměrný spotřebitel, který nemůže vnímat význam označení, zaměří svou pozornost na vizuální a fonetický dojem, a že tím je jejich účinek posílen. Srovnávaná označení se sice posuzují podle jednotlivých hledisek (vizuální, slovní, významové), pokud však jedno z hledisek není možno pro porovnání aplikovat, je třeba vyjít ze zbývajících dvou a celkového dojmu označení.

Žalovaný dospěl ke stejnému závěru, soud proto nepovažuje žalobou napadené rozhodnutí ani v tomto směru za nepřezkoumatelné.

Vzhledem k tomu, že si nejsou porovnávaná označení shodná či podobná, nelze přistoupit k použití kompenzačního principu, jak byl formulován ESD věci Canon 39-97, jehož použití se žalobce rovněž domáhal.

Soud neshledal nepřezkoumatelným a vnitřně rozporným ani závěr žalovaného o výrazné rozlišovací způsobilosti přihlašovaného OZ se stanoviskem úřadu o vyšší rozlišovací způsobilosti přehlašovaného OZ ve vztahu k parazitování přihlašované OZ na ochranných známkách žalobce. Žalovaný totiž dospěl k závěru o nepodobnosti srovnávaných označení a nějak nezpochybňoval rozlišovací způsobilost namítaných OZ žalobce a dále uvedl, že napadené označení do práv vlastníka starších ochranných známek nezasahuje, neboť z důvodu jejich odlišnosti nedochází k rozmělnění známky namítajícího. Z odůvodnění rozhodnutí žalovaného je tak zřejmé, že porovnávaná označení mají výraznou rozlišovací způsobilost, přihlašovaná OZ není podobná namítaným OZ v žádném z relevantních hledisek, přihlašovaná OZ tak plní funkci ochranné známky v systému řádné hospodářské soutěže a zaručuje identitu původu jí označených výrobků, průměrný spotřebitel dokáže odlišit výrobky označené napadeným označením od zboží označeného známkami namítanými, a že k záměně vlastníků srovnávaných označení průměrnými spotřebiteli nedojde. Rozhodnutí žalovaného je tak podle stanoviska soudu úplné, logické a přezkoumatelné, vnitřně provázané a konzistentní.

K poukazu žalobce na rozhodnutí Městského soudu v Praze ve věci sp. zn. 8 Ca 377/2008 ve spojení s rozhodnutím NSS ve věci sp. zn. 4 As 18/2011 soud znovu zdůrazňuje zásady, kterými se mají správní orgány obou stupňů při posuzování shodnosti či podobnosti označení ve smyslu judikatury národních soudů a rozhodovací praxi ESD a OHIM zabývat, kdy je třeba na každou věc nahlížet individuálně, především z hlediska, jak předmětná označení působí na průměrného spotřebitele, a těmito zásadám úřad a žalovaný v projednávané věci dostál. Jak již bylo shora uvedeno, je třeba na srovnávaná označení nahlížet z hlediska celkového dojmu, kterým na průměrného spotřebitele působí (ESD ve věci C – 251-95 SABEL BV), neboť spotřebitel nezkoumá detaily ochranné známky, ale soustředí se na její celek. Z předně uvedeného podrobného zhodnocení, proč soud shodnost či podobnost označení neshledal, soud vyjímá závěr, podle kterého „průměrný spotřebitel tak bude vnímat

srovnávaná označení jako celek, zároveň ale nepomine výrazné / dominantní postavení počátečních písmen „A“, respektive „O“. Uvedené odlišnosti porovnávaných OZ jsou natolik patrné, že je spotřebitel při běžném setkání postřehne, jedná se o dominantní prvky a vzhledem k tomu, že pravděpodobnost záměn musí být posuzována globálně s přihlédnutím ke všem faktorům relevantním pro okolnosti případu (rozsudek ESD ve věci SABEL BV) soud stejně jako žalovaný a úřad vizuální podobnost neshledal.“

Lze tak uzavřít, že závěry, které soudy obou stupňů ve výše uvedené věci sp. zn. 8 Ca 377/2008 a sp. zn. 4 As 18/2011 učinily, jsou bez podrobné znalosti jejího skutkového stavu a bez znalosti následného postupu žalovaného, pro nyní projednávanou věc nerozhodné a nemohou vést ke zrušení žalobou napadeného rozhodnutí z důvodu nejednotnosti rozhodovací praxe žalovaného.

Ze stejného důvodu neobstojí ani tvrzení žalobce, že v obou věcech mělo být podle ustálené rozhodovací praxe žalovaného zohledněno, že si přihlašovatelka Oz mohla vybrat jiné označení. Pokud není přihlašované označení v kolizi se starší OZ, není v pravomoci úřadu a žalovaného posuzovat důvody, pro které si přihlašovatelka dané označení zvolila.

Žalobou napadené rozhodnutí bylo vydáno v souladu se zákonem, soud proto nedůvodnou žalobu podle ustanovení § 78 odst. 7 s. ř. s. zamítl.

Výrok o nákladech řízení je odůvodněn ustanovením § 60 odst. 1 s.ř. s. Žalobce nebyl ve věci úspěšný, žalovanému správnímu orgánu, který měl úspěch, však důvodně vynaložené náklady řízení nevznikly.

Osobě zúčastněné na řízení soud podle ustanovení § 60 odst. 5 s. ř. s. nepřiznal, neboť podmínky pro jejich přiznání nebyly splněny, když osobě zúčastněné na řízení nebyla soudem uložena žádná povinnost.

P o u ě n í :

Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou (více) vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Moravské náměstí 6, Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

Lhůta pro podání kasační stížnosti končí uplynutím dne, který se svým označením shoduje se dnem, který určil počátek lhůty (den doručení rozhodnutí). Připadne-li poslední den lhůty na sobotu, neděli nebo svátek, je posledním dnem lhůty nejblíže následující pracovní den. Zmeškání lhůty k podání kasační stížnosti nelze prominout.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 s. ř. s. a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno.

V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Soudní poplatek za kasační stížnost vybírá Nejvyšší správní soud. Variabilní symbol pro zaplacení soudního poplatku na účet Nejvyššího správního soudu lze získat na jeho internetových stránkách: www.nssoud.cz.

V Praze dne 18. března 2015

JUDr. Ivanka Havlíková, v.r.
předsedkyně senátu

Za správnost vyhotovení: Lucie Horáková